

CHƯƠNG TÁM: TIỆC TỬ NHẬT

Tháng Mười đã đến, lan tỏa cái lạnh lẽo ẩm ướt khắp sân trường và trong cả tòa lâu đài. Bà y tá Pomfrey bận túi bụi vì một trận dịch cúm lây truyền khắp trong học sinh lẫn giáo viên. Món thuốc nước si-rô ớt của bà cực kỳ hiệu nghiệm, nhưng người nào uống vô rồi thì thế nào hai lỗ tai của bốc khói suốt nhiều giờ đồng hồ sau đó.

Cô bé Ginny, trông xanh xao hốc hác, bị Huynh trưởng Percy ép uống một liều. Khói lập tức bốc lên từ dưới lớp tóc đỏ hoe, tạo ấn tượng là cả cái đầu của cô bé đang bốc cháy.

Những giọt mưa có kích thước bằng những viên đạn vỡ lộp độp vào kính cửa sổ lâu đài suốt mấy ngày cuối tháng. Nước trong hồ dâng cao. Những luống hoa trong vườn biến thành những bãi bùn sinh be bét. Và mấy trái bí rợ của lão Hagrid đã phình to bằng cái nhà kho.

Tuy nhiên, nhiệt tình của Oliver Wood đối với những buổi luyện tập Quidditch thường xuyên của đội Gryffindor vẫn không hề bị suy giảm. Vì vậy mới có cảnh chiều thứ bảy mưa bão dầm dề, trước lễ Hội Ma có vài ngày mà Harry còn phải đi tập Quidditch; về trễ, tới được tháp Gryffindor trong tình trạng ướt như chuột lột, lại còn bê bết bùn sinh.

Buổi tập hôm đó, cho dù không bị mưa gió đi nữa, cũng không ra một buổi tập vui vẻ cho lắm. Fred và George đã thám thính tình hình bên đội Slytherin và đã tận mắt chứng kiến tốc độ của những chiếc Nimbus 2000 mới toanh của họ. Hai anh em nhà Weasley tường thuật là các cầu thủ đội Slytherin không khác gì bảy cái bóng xanh lá cây phóng vun vút trong không trung như tên lửa.

Khi Harry dò dẫm đi dọc hành lang vắng vẻ, nó bất ngờ gặp một kẻ cũng đang nặng trĩu ưu tư như nó. Đó là Nick Suýt Mất Đầu, con ma của tháp Gryffindor. Con ma đang đắm đắm nhìn qua cửa sổ, vẻ mặt buồn so, lẩm bẩm một mình:

- ... không đáp ứng yêu cầu... chỉ nửa phân, nếu mà...

Harry nói:

- Chào bác Nick!

Nick Suýt Mất Đầu giật mình nhìn quanh:

- Ơ, chào, chào.

Con ma này đội một cái nón lông chim trên mái tóc xoắn tít thành từng lọn dài, và mặc một cái áo dài có thắt lưng to bản, cổ xếp nếp. Cái cổ áo ấy che chắn vết cắt đã khiến cho cái cổ của Nick gần như đứt lìa. Con ma nhợt nhạt như làn khói, và Harry có thể nhìn xuyên qua thân nó thấy bầu trời tối đen và cơn mưa như thác đổ bên ngoài.

Nick Suýt Mất Đầu xếp lại một lá thư trong suốt, rồi nhét vào trong túi áo cũng trong suốt.

- Sao cậu có vẻ rầu rĩ vậy, cậu Potter?

Harry nói:

- Trông bác cũng vậy.

Nick Suýt Mất Đầu xua tay một cách rất điệu nghệ:

- À, một vấn đề không quan trọng... Không quan trọng lắm mặc dù ta thực sự muốn gia nhập... Mặc dù ta đã nộp đơn, nhưng rõ ràng là ta “không đáp ứng đủ yêu cầu”...

Tuy giọng nói ung dung, nhưng gương mặt con ma đầy vẻ cay đắng.

Bỗng nhiên nó lại rút bức thư trong túi ra, bùng nổ:

- Nhưng mà cậu nghĩ coi có đáng không? Bị chặt bốn mươi lăm lưỡi búa cùn vô cổ thì cũng xứng đáng gia nhập Đoàn Kỵ sĩ Không đầu rồi chứ?

Harry thấy rõ là mình nên đồng ý:

- Dạ, đáng chứ!

- Nói thật, không ai mong muốn hơn tôi là cái đầu tôi bị chặt nhanh và gọn, để rút phứt ra cho rồi, tôi muốn nói là như vậy thì đỡ đau đớn và cũng đỡ kỳ cục hơn. Nhưng mà...

Nick Suýt Mất Đầu rũ lá thư để mở ra và đọc:

- Chúng tôi chỉ có thể chấp nhận những kỵ sĩ mà đầu đã hoàn toàn lìa khỏi thân thể. Ngài sẽ phải thừa nhận rằng nếu không như thế thì không thể nào tham dự được các hoạt động của kỵ sĩ đoàn như Cỡi ngựa tung hứng đầu và Cỡi ngựa dùng chày đánh đầu vô lưới. Vì vậy, với vô vàn tiếc nuối, tôi xin báo cho ngài biết là ngài không đáp ứng đủ các yêu cầu của chúng tôi. Xin gửi đến ngài những lời chúc tốt đẹp nhất. Ngài Patrick Delaney-Podmore.

Nick Suýt Mất Đầu tức tối nhét lá thư vô túi:

- Chỉ có nửa phân da và gân nổi liền đầu tôi với cổ thôi Harry à! Hầu hết mọi người đều nghĩ vậy là tốt và coi như tôi đã bị mất đầu, nhưng mà, mèn ơi, đối với ngài Patrick Không-đầu-đúng-nghĩa-Delaney-Podmore thì như vậy vẫn chưa đủ.

Nick Suýt Mất Đầu thở mấy hơi dài thườn thượt, rồi nói bằng giọng đã khá bình tĩnh:

- Ờ mà chuyện gì làm cho cậu rầu rĩ vậy? Tôi có giúp được gì không?

Harry nói:

- Dạ không. Trừ khi bác biết tụi cháu có thể kiếm đâu ra bảy chiếc Nimbus 2001 dùng miễn phí để dùng cho trận đấu sắp tới với nhà Sly...

Phần câu nói còn lại bị át đi bởi một tiếng mèo ngao đầu đó sát bên mắt cá chân Harry. Nó nhìn xuống và bắt gặp một đôi mắt vàng khè sáng như ngọn đèn. Chính là Bà Noris, con mèo xám ốm trơ xương của thầy giám thị Filch. Con mèo ấy có thể coi như phó giám thị, trợ thủ đắc lực trong cuộc chiến không bao giờ kết thúc của thầy Filch chống lại bọn học trò.

Nick Suýt Mất Đầu vội nói:

- Cậu rời khỏi đây thì tốt hơn, Harry à. Thầy Filch bữa nay không được vui lắm. Ông bị cảm, đã vậy, mấy đứa năm thứ ba lại vô ý để vung vẩy óc nhái dính khắp trần hầm số năm.

Oảng phải lau chùi suốt cả buổi sáng nay. Bây giờ mà ổng lại thấy cậu trảy trét bùn sinh khắp nơi như vậy...

- Dạ, phải.

Harry vội vàng chuồn khỏi cái nhìn chòng chọc của Bà Noris, nhưng không kịp rồi. Đường như có một sự thần giao cách cảm giữa Bà Noris và thầy Filch, nên thầy bị sức mạnh giao cảm bí mật ấy hút tới đúng nơi con mèo của thầy phát hiện ra Harry. Từ một tấm thảm treo tường ngay bên phải của Harry, thầy Filch đột ngột xông ra, thở khò khè, điên cuồng lùng kiếm những kẻ vi phạm nội quy. Đầu thầy quấn một cái khăn quàng bằng len kẻ ô vuông, còn mũi thầy thì đỏ tím một cách bất thường.

Thầy quát to:

- Đồ rác rưởi!

Quai hàm của thầy run lập cập, mắt thầy quắc nhìn đầy cảnh cáo khi thầy chỉ những vết sinh bết bết nhều xuống từ cái áo chùng của Harry.

- Chỗ nào cũng bẩn thỉu nhếch nhác! Ta nói cho trò biết, ta chán ngấy rồi! Đi theo ta, Potter!

Thế là Harry đành đau khổ chia tay con ma Nick Suýt Mất Đầu, đi theo thầy Filch trở xuống cầu thang, để làm tăng lên gấp đôi những dấu chân đầy bùn sinh trên sàn.

Trước đây Harry chưa từng được nhìn thấy bên trong văn phòng thầy Filch. Chỗ đó thì đứa học trò nào cũng muốn tránh xa. Căn phòng dơ bẩn tối tăm không cửa sổ, chỉ được soi sáng bằng một ngọn đèn dầu độc nhất thông xuống từ tấm màn thấp lè tè. Mùi cá chiên thoang thoảng vương vất đâu đó trong phòng. Những tủ hồ sơ bằng gỗ đứng dựa khắp bốn bức tường. Dựa vào nhãn dán trên từng tủ, Harry có thể biết những tủ ấy đựng hồ sơ chi tiết về mọi học sinh mà thầy Filch từng trừng phạt. Riêng hai anh em Fred và George có cả một ngăn tủ. Một bộ sưu tập dây xích và cùm tay được đánh bóng kỹ lưỡng treo lủng lẳng trên tường sau bàn giấy của thầy Filch. Ai cũng biết là thầy luôn luôn nài nỉ cụ Dumbledore cho phép thầy trói cổ chân học trò mà treo ngược chúng lên trần nhà.

Thầy Filch rút một cây viết lông ngỗng ra khỏi cái bình mực trên bàn giấy và bắt đầu loay hoay xốc xổ các thứ để kiếm giấy da.

Thầy lầm bầm giận dữ:

- Nào phân, nào nước mũi rồng,... nào óc nhái..., nào lòng chuột... Quá đủ cho ta rồi... Phải nêu một tấm gương... Mẫu đơn đâu rồi... À đây...

Thầy rút từ ngăn kéo bàn giấy ra một cuộn giấy da to tướng, trải nó ra trước mặt mình, nhúng cây viết lông ngỗng dài và đen vào bình mực.

- Tên:... Harry Potter. Tội:...

Harry nói:

- Chỉ là một tí xúu bùn thôi mà thầy!

- Chỉ là một tí xíu bùn đối với mày thôi, oắt con ạ, nhưng với ta là cả giờ đồng hồ cọ rửa!

Thầy Filch quát to, một giọt nước mũi đọng ở chóp mũi tròn vo của thầy đọng đưa một cách khó chịu.

- Tội:... Bôi bẩn lâu đài... Hình phạt đề nghị:...

Quẹt cái mũi đang chảy nước của mình, thầy Filch bực bội liếc nhìn Harry. Nó đang hơi nín thở đợi bản án rớt xuống đầu.

Nhưng khi thầy Filch vừa hạ bút lông ngỗng xuống, thì bỗng vang lên một tiếng NỔ ĐÙNG ngay phía trên trần căn phòng, làm cho ngọn đèn dầu chao đảo đu đưa.

Thầy Filch gầm lên:

- Peeves! Phen này tao phải tóm được mày! Tao phải tóm được mày!

Không thèm ngó lại Harry một cái, thầy Filch chạy lạch bạch ra khỏi văn phòng, Bà Norris nhanh nhẩu bám sát theo chân chủ.

Peeves là một con yêu tinh trong trường, một con yêu siêu quậy lúc nào cũng toe toét cười, sống để mà gây đổ nát và khốn khổ cho kẻ khác. Harry không khoái Peeves lắm, nhưng lúc này nó không thể không cảm thấy biết ơn con yêu đó đã cứu cho nó chút thì giờ. Nó hy vọng thầy Filch bị phân tán tâm trí khỏi chuyện trừng phạt nó vì cái trò mà Peeves bày ra (lần này nghe có vẻ như con yêu ấy đã đập bể cái gờ lớn lắm.)

Nhắm chừng mình có lẽ còn phải đợi thầy Filch lâu lắm, Harry ngồi xuống cái ghế bị mối gặm bên cạnh bàn giấy. Trên bàn, ngoài cái mẫu giấy phạt mới điền một nửa, còn có một thứ khác nữa: cái đó là một phong bì lớn, bằng giấy bóng láng màu tím, với những chữ mạ bạc trên mặt phong bì. Liếc nhanh về phía cửa để chắc là thầy Filch chưa trở về, Harry cầm phong bì lên đọc:

KWIKSPELL

Khóa học hàm thụ về Pháp thuật nhập môn

Lấy làm lạ, Harry mở hé phong bì kéo ra một xấp giấy da. Nhiều chữ mạ bạc nữa trên mặt giấy ghi:

Bạn cảm thấy chệch bước khỏi thế giới của pháp thuật hiện đại? Bạn tự thấy tiếc là không thực hiện được những lời nguyện đơn giản? Bạn đã từng bị chế nhạo vì phù phép quá tệ?

Đã có câu trả lời!

Kwikspell là một khóa đào tạo dễ học, kết quả nhanh chóng, hoàn toàn mới, bảo đảm không thất bại.

Hàng trăm phù thủy và pháp sư đã thành đạt nhờ phương pháp Kwikspell!

Phu nhân Z. Nettfes ở Topsham viết:

“Trước đây tôi không nhớ nổi lấy một câu thần chú, và bùa ngải của tôi chỉ là trò cười trong gia đình! Nhưng giờ đây, sau một khóa học Kwikspell, tôi đã trở thành nhân vật trung tâm của các dạ tiệc, và bạn bè nài nỉ xin tôi công thức Thuốc nước Xẹt sáng!”

ngài Warlock D. J. Prod ở Didsbury nói:

“Vợ tôi trước đây ưa châm chọc những bùa ngải cà tàng của tôi, nhưng chỉ sau một tháng theo học khóa Kwikspell màu nhiệm, tôi đã hóa phép thành công, biến bà vợ tôi thành một con trâu!

Cám ơn Kwikspell!”

Bị những lời lẽ ấy mê hoặc, Harry lật giở xem tiếp nội dung những thứ còn lại trong phong bì. Mặc cái gì mà thầy Filch lại muốn theo học hàm thụ một khóa Kwikspell? Phải chăng điều này có nghĩa là thầy Filch không phải là một phù thủy đúng nghĩa?

Harry vừa mới đọc: “Bài một: Cầm cây đũa phép (Vài mảnh hữu ích)”, thì tiếng chân lê bước ngoài hành lang báo cho nó biết thầy Filch đang trở lại. Nhét vội xấp giấy da trở vô phong bì, vừa đúng lúc cánh cửa phòng mở ra.

Trông thầy Filch có vẻ như vừa chiến thắng vẻ vang.

Thầy hân hoan nói với Bà Noris:

- Cái tủ hồ sơ đã tiêu tùng đó cực kỳ quý giá! Phen này chúng ta sẽ tổng cổ được thằng Peeves thôi, chừng ạ...

Mắt thầy bắt gặp Harry rồi trượt nhanh qua cái phong bì Kwikspell. Lúc ấy Harry đã nhận ra một cách muộn màng là cái phong bì đang nằm cách vị trí ban đầu đến hơn nửa thước.

Gương mặt chảy nhão ra của thầy Filch bỗng đỏ lên như gạch nung. Harry gồng mình để hứng chịu một cơn cuồng phong thịnh nộ. Thầy Filch chụp lấy cái phong bì, quăng nó vô ngăn kéo, giận đến lú cả lưỡi:

- Mà... mà đã đọc... rồi hả?

Harry nói dối ngay:

- Chưa ạ.

Hai bàn tay léo khoéo của thầy Filch xoắn nhau vặn vẹo.

- Nếu ta mà biết trò đã đọc thư riêng của ta... à, cái đó không phải của ta... của một người bạn. Cứ coi như vậy đi... nhưng cho dù vậy...

Harry trợn mắt ngó thầy, cảnh giác; trông thầy hình như phát điên hơn bao giờ hết. Mắt thầy ngầu đỏ, một bên má xề xệ của thầy co giật liên tục, cái khăn choàng sọc caro cũng không che giấu được.

- Được rồi... cút đi! Và chớ có hé ra một lời... Liệu hồn... Tuy nhiên, nếu trò không hề đọc... Thôi, cút ngay đi... Ta phải viết tờ trình về Peeves... Cút!

Quá kinh ngạc về sự may mắn này, Harry vội vàng lĩnh ra khỏi văn phòng thầy Filch, đi ngược hành lang để lên cầu thang. Ra khỏi văn phòng thầy Filch mà không bị phạt thì có thể coi như một loại thành tích lý lục ở trường Hogwarts.

- Harry! Harry! Có hiệu quả không?

Nick Suýt Mất Đầu từ trong một phòng học lướt ra. Harry có thể nhìn thấy đằng sau con ma này là cả một đồng tan hoang của cái tủ hồ sơ khổng lồ màu đen và vàng, có lẽ đã đổ ập từ trên cao xuống.

Nick Suýt Mất Đầu háo hức nói:

- Ta xúi Peeves xô ngã nó đó, ngay phía trên văn phòng thầy Filch. Ta nghĩ việc đó sẽ làm thầy Filch buông cậu ra...

Harry tỏ ra biết ơn:

- Hóa ra là bác? Dạ, có hiệu quả lắm, cháu không bị cấm túc cũng không bị phạt gì hết. Cám ơn bác nhiều lắm, bác Nick.

Con ma cùng sóng bước với Harry dọc theo hành lang. Harry nhận thấy Nick Suýt Mất Đầu vẫn còn cầm lá thư từ chối của ngài Patrick. Harry nói:

- Cháu ước mong sao cháu có thể làm được điều gì đó cho bác về chuyện Kỵ sĩ không đầu.

Nick Suýt Mất Đầu đột ngột dừng lại trên lối đi của Harry khiến nó không kịp dừng bước, đành đi xuyên qua con ma luôn. Nó thực tình hối tiếc, bởi vì đi xuyên qua mình một con ma không khác gì bước xuyên qua dưới một cái vòi gương sen phun nước đá.

Nick Suýt Mất Đầu hồi hộp nói:

- Nhưng mà có một chuyện khác cậu có thể làm cho ta. Harry này, không biết ta có đòi hỏi quá đáng không... Nhưng mà, thôi, chắc cậu không muốn đâu...

Harry sốt sắng hỏi:

- Chuyện gì vậy bác?

- Ờ, ngày lễ Hội Ma sắp tới này là Tử nhật thứ năm trăm của ta.

Nick Suýt Mất Đầu nói xong ưỡn ngực thẳng lưng lên, trông ra dáng tôn nghiêm lắm.

Còn Harry thì không biết nên bày tỏ thái độ thế nào, chia vui hay chia buồn nhân kỷ niệm ngày chết của một con ma? Nó ấp úng:

- A... Vậy hả bác?

- Ta sẽ tổ chức một tiệc Tử nhật ở một trong những căn hầm ngục lớn. Ta mời bạn bè trên khắp cả nước đến đây. Nếu cậu đến dự tiệc thì thật là một vinh hạnh lớn cho ta. Dĩ nhiên, cậu Ron Weasley và cô Hermione Granger cũng được đón tiếp nồng hậu. Ta chỉ e là cậu muốn dự bữa tiệc của trường hơn?

Nick Suýt Mất Đầu nhìn Harry chờ đợi căng thẳng. Harry nói ngay:

- Được rồi. Cháu sẽ đến dự...

- Ôi, cậu bé quý hóa! Harry Potter đến dự Tử nhật của ta! Vậy thì...

Nick Suýt Mất Đầu ngập ngừng, rồi phập phồng nói với Harry:

- Cậu nghĩ xem cậu có thể bày tỏ trước mặt ngài Patrick là cậu nhận thấy tôi kinh khiếp ghê sợ và ấn tượng như thế nào không?

- Dĩ nhiên rồi, cháu sẽ nói!

Nick Suýt Mất Đầu tươi cười rạng rỡ với Harry.

- Một bữa tiệc Tử nhật?

Hermione hăng hái kêu lên. lúc đó Harry đã thay đồ và nhập bọn với Ron cùng Hermione trong phòng sinh hoạt chung. Nó chuyển lại lời mời của Nick Suýt Mất Đầu đến hai đứa bạn. Hermione rất nhiệt tình:

- Mình dám cá là chẳng có mấy người sống có thể nói là họ từng đi dự một bữa tiệc Tử nhật của ma. Chắc là kỳ bí kinh dị lắm!

Ron thì đang làm dở dang bài tập Độc dược của nó, nên hơi quạu. Nó gắt:

- Ngày chết thì mắc gì mà mở tiệc ăn mừng chứ? Mình nghe mà chán muốn chết...

Bên ngoài mưa vẫn quất ràn rạt vào kính cửa sổ, trời đã tối đen như mực. Nhưng bên trong phòng sinh hoạt chung, mọi thứ đều sáng sủa ấm áp vui tươi. Ành lò sưởi tỏa chiếu lên những chiếc ghế bành êm ái. Bọn học sinh ngồi thoải mái trên ghế đọc sách, trò chuyện, làm bài tập, hay – như trường hợp của Fred và George – thì đang cố tìm hiểu xem chuyện gì sẽ xảy ra nếu đem pháo bung xòe móm cho con kỳ nhông sống trong lửa ăn? Fred đã “cứu” được một con kỳ nhông sống trong lửa có màu cam rực rỡ khỏi một lớp học về Chăm sóc Sinh vật Huyền bí. Bây giờ cái sinh vật đó đang nhẹ nhàng âm ỉ cháy như hòn than trên chiếc bàn, với một đám trẻ tò mò bu quanh.

Harry sắp kể cho Ron và Hermione nghe về thầy Filch và khóa học Kwikspell, thì con kỳ nhông lửa bỗng phóng vọt lên không trung, phát ra những tiếng nổ đùng đùng và những tia lửa xẹt ra sáng lóe, vừa điên cuồng bay vòng vòng khắp căn phòng.

Huynh trưởng Percy cũng điên cuồng gào thét Fred và George. Từ miệng con kỳ nhông phun ra những ngôi sao to bằng trái quít hết sức ngoạn mục, rồi nó bay xẹt vô lò lửa trốn mất, để lại mấy tiếng nổ ầm ầm. Cảnh tượng náo nhiệt ấy làm Harry quên bồng thầy Filch và cái phong bì đựng nội dung khóa học Kwikspell.

Khi lễ Hội Ma đến, Harry đâm hối tiếc là mình đã lỡ hứa đi dự tiệc Tử nhật của con ma Nick Suýt Mất Đầu. Cả trường đang hớn hờ tham dự dạ tiệc Hội Ma; Đại Sảnh đường đã được trang hoàng bằng những trái bí rợ khổng lồ của lão Hagrid đã được cắt đẽo thành mấy cái lồng đèn lớn đến nỗi ba người chui vô đó mà ngồi cũng vẫn còn chỗ. Và khắp nơi đều đồn đại là cụ Dumbledore đã mời một đoàn vũ công Bộ xương khô đến giúp vui trong bữa tiệc Hội Ma.

Hermione nhắc nhở Harry bằng giọng kẻ cả:

- Lời đã hứa như đinh đóng cột. Bạn đã nói là bạn sẽ đi dự tiệc Tử nhật mà.

Thành ra, lúc mười một giờ đêm, cả bọn Harry, Ron, và Hermione đành phớt lờ đi ngang qua lối dẫn vào Đại sảnh đường đông ken người. Bên trong Sảnh đường, đĩa vàng, cốc vàng, nền bạc, đèn chùm sáng lóng lánh ra sức mời gọi. Nhưng chúng đành ngoảnh mặt, ép chân mình đi thẳng xuống hầm ngục.

Lối đi đến bữa tiệc của Nick Suýt Mất Đầu cũng được thấp nền dài dài, nhưng mà hiệu quả không phần khởi chút nào hết. Những dãy nền ấy màu đen tuyền, cháy chòn vòn như ma trôi, phát ra một thứ ánh sáng ma quái xanh lơ, tạo một không khí mờ ảo, rờn rợn, ngay cả khi rọi lên gương mặt của những người còn sống.

Cứ mỗi bước đưa bọn trẻ đi tới thì chúng lại cảm thấy lạnh thêm. Harry rùng mình và xiết chặt cái áo chùng đang mặc quanh người cho chặt hơn. Nó chợt nghe có tiếng gì như hàng ngàn cái móng tay cùng cào lên một tấm bảng đen khổng lồ.

Ron thì thầm:

- Có lẽ cái đó được gọi là âm nhạc chẳng?

Ba đưa queo qua một khúc quanh và thấy ngay Nick Suýt Mất Đầu đang đứng ngay ngưỡng cửa căn hầm ngục treo lòng thòng rèm nhung đen xì. Ông ta đứng đón khách với vẻ ảm đạm tang thương:

- Bạn quý của ta, hân hoan chào mừng, xin đón mừng... Rất hân hạnh được đón tiếp... rất mừng bạn đã đến đây...

Ông giở cái nón lông chim ra, quơ nó theo một đường cong khi cúi mình chào khách.

Thật là một cảnh phi thường! Trong hầm ngục có hàng trăm con ma trong suốt hay trắng nhờ nhờ, phần lớn đang lướt bình bông trên sàn khiêu vũ đông đúc, cùng nhảy theo điệu van-xơ, với nhạc đệm hài hùng rên rĩ của một ban nhạc gồm ba mươi cái cưa, mà các nhạc công thì ngồi trên một sân khấu buông màn đen.

Phía trên đầu những con ma là một chùm đèn thấp bằng hàng ngàn ngọn nến đen, tỏa ra một ánh sáng xanh thẫm của nửa đêm. Ba đứa nhỏ có cảm giác như vừa bước vô một cái tủ đông lạnh, hơi thở của chúng hóa thành sương mờ ngay trước mũi chúng.

Harry muốn vận đng cho ấm lên, đề nghị:

- Tụi mình đi một vòng coi cho biết.

Ron lo lắng:

- Cần thận, đừng có đi xuyên qua con ma nào hết.

Chúng đi ngang qua một nhóm ma nữ ủ dột, một con ma rách rưới mang xiềng xích, một thầy tu mập mạp – con ma vui tính của nhà Hufflepuff.

Chúng cẩn thận đi vòng bên ngoài mép sàn nhảy. Chúng đi ngang qua một nhóm ma nữ ủ dột, một con ma rách rưới mang xiềng xích, một thầy tu mập mạp – con ma vui tính của nhà Hufflepuff. Con ma Thầy tu mập đang nói chuyện với một con ma hiệp sĩ bị cấm một mũi tên

giữa trán. Harry không ngạc nhiên lắm khi gặp Nam tước Đẫm máu – con ma nhà Slytherin – một con ma gầy gò, mắt mở trừng trừng, mình đầy vết máu bạc, đứng ở một chỗ trống trải, bị những con ma khác né xa.

Hermione chợt dừng bước kêu lên:

- Ôi, không. Mình quay về đi, quay về thôi, mình chẳng muốn nói chuyện với Myrtle Khóc nhè đâu...

Cả bọn vội vã thối lui, Harry hỏi:

- Là ai vậy?

- Là con ma ám một cái bồn cầu tiêu trong nhà vệ sinh nữ.

- Nó ám một cái bồn cầu?

- Ừ, cái bồn cầu đó hư quanh năm, bởi vì nó cứ nổi khùng lên làm sàn cầu luôn ngập nước. Mình chẳng bao giờ xài tới cái bồn cầu đó nếu tránh được. Cứ nghe nó khóc lóc tí tê thì không làm sao mà đi tiểu được.

Ron chợt nói:

- Coi đồ ăn kìa!

Phía bên kia căn hầm là một cái bàn dài, cũng được phủ bằng khăn nhung đen. chúng hào hứng tiến đến gần, nhưng chỉ được mấy bước là chúng dừng lại, kinh hoàng. Mùi thức ăn ngửi thấy là muốn lộn mửa. Có một con cá ươn to tổ chẳng nằm trên một cái liễn bạc rất đẹp; bánh ngọt nướng đến cháy khét như than chất đầy vun trên mấy cái mâm; một cái bao tử cừ nhồi tim gan phổi trộn bột yến đã bị thiu; một tảng phô-mai mốc mốc xanh rì; và ở vị trí trang trọng nhất, một cái bánh vĩ đại màu xám có hình dạng như một nấm mồ, trên đó có mấy chữ vẽ bằng kem đen như hắc ín:

NHÀ NICHOLAS DE MIMSY-PORPINGTON CHẾT NGÀY 31 THÁNG 10, 1492

Harry chăm chú nhìn, hết sức kinh ngạc khi thấy một con ma đầy đà bước xuyên qua cái bàn, miệng há rộng, để ngọam một con cá hồi hôi thúi kinh khủng.

Harry hỏi con ma đó:

- Đi xuyên qua đồ ăn như vậy, bác nếm thấy ngon không?

- Cũng khá ngon.

Con ma buồn bã đáp, rồi trôi lều bều ra nơi khác.

Hermione tỏ ra hiểu biết:

- Chắc là họ để đồ ăn thiu thối ra cho có hương vị đậm đà hơn.

Cô bé bóp mũi mình khi cúi thấp hơn để quan sát gần hơn một cái bao tử cừ đã nhũn rữa ra.

Ron nói:

- Mình đi ra thôi, tôi buồn ối rồi.

Nhưng tụi nó chưa kịp quay lại thì một con ma thành linh nhô lên từ dưới gầm bàn rồi tự treo lơ lửng trên không trước mặt bọn trẻ.

Harry tỏ ra dè dặt:

- Chào Peeves!

Peeves yêu tinh siêu quậy rất trái ngược với sự trong suốt nhợt nhạt, không giống chút nào với những con ma khác đang ở chung quanh. Nó đang đội một cái nón dạ tiệc màu cam tươi, cổ thắt một cái nơ xoay tròn được, và gương mặt to lấu lỉnh của nó toe toét nụ cười rộng tới mang tai. Nó chìa một chén đậu phộng đã mọc mốc ra, ngọt ngào mời ba đứa nhỏ:

- Rửa không?

Hermione đáp:

- Không. Cám ơn.

Mắt của Peeves lảo liên:

- Nghe mi nói xấu Myrtle khốn khổ rồi nhé! Mi thiệt là tệ với Myrtle khốn khổ.

Con yêu siêu quậy hít một hơi rồi rống lên:

- BỐ MYRTLE!

Hermione quỳnh quáng thì thào:

- Ôi, đừng, Peeves, đừng kể lại với chị ấy những gì tôi nói. Tôi không có ý nói như vậy, tôi không phiền gì chuyện chị ấy... Ơ, chào Myrtle.

Một con ma lùn bè bè lướt tới, đó là hồn ma của một cô gái. Harry chưa bao giờ nhìn thấy một gương mặt nào sâu thẳm đến vậy. gương mặt ấy khuất sau mái tóc suôn và dày, rũ trên đôi mắt kính đính ngọc trai.

Con ma nữ sinh hồn dỗi hỏi:

- Gì thế?

Hermione nói bằng giọng vui vẻ giả tạo:

- Chị khỏe không, chị Myrtle? Thật là hay được chị ở ngoài cầu tiêu.

Myrtle khụt khịt mũi. Peeves ranh mãnh thì thọt bên tai Myrtle:

- Cô nàng Hermione vừa mới nói lên chị đó.

Hermione trừng mắt nhìn Peeves, nói hót:

- Chỉ nói là... nói là... tối nay trông chị xinh lắm.

Myrtle ngó Hermione ngờ vực:

- Cô đem ta ra làm trò cười hả?

Nước mắt của con ma khóc nhè này trào lên hốc mắt nhỏ và trong suốt, lăn lăn rơi xuống.

Hermione cố gắng phân bua:

- Không... Thực mà... chẳng phải tôi vừa mới nói chị Myrtle xinh biết bao đó sao?

Cô bé thúc cùi chỏ vô be sườn Ron và Harry khiến chúng nhăn mặt đau đớn, nhưng cũng vội phụ họa:

- Ừ, đúng vậy...

- Có, Hermione có nói...

- Tụi bây đừng nói láo.

Myrtle thốn thức, bây giờ nước mắt đã đầm đìa trên mặt con ma Myrtle, trong khi con yêu siêu quậy Peeves khoái trá cười hí hửng bên vai nó.

- Tụi bây tưởng ta không biết sau lưng ta thiên hạ gọi ta là gì hả? Myrtle mập ù! Myrtle ma lem! Myrtle khóc nhè, rên rỉ, sầu thảm, đáng thương hại!

Peeves kề vai Myrtle rít lên:

- Chị còn quên mặt mụn nữa.

Con ma Myrtle ủ dột bèn òa ra khóc tức tưởi và bỏ chạy khỏi căn hầm ngục. Peeves bám sát theo Myrtle, quăng đậu phộng mọc mốc vào người cô ta, miệng gào to:

- Mặt mụn! Mặt mụn!

Hermione buồn rầu than thở;

- Ôi, trời ơi!

Nick Suýt Mất Đầu bây giờ đang lướt xuyên qua đám đông đến gặp bọn trẻ:

- Vui không cô cậu?

Tụi nó nói dối:

- Dạ, vui ạ.

Nick Suýt Mất Đầu tự hào:

- Chung cục không đến nổi tệ. Cây Liễu Khóc ở tuốt xứ Kent cũng đến... Gần tới giờ ta nói đôi lời rồi, ta phải đi bảo cho dàn nhạc chuẩn bị...

Tuy nhiên, dàn nhạc ngừng chơi ngay lúc đó. Các nhạc công, và tất cả những người khác đang ở trong căn hầm đều im lặng, nhìn quanh một cách hồi hộp, khi nghe tiếng tù và sẵn rúc lên từ xa.

Nick Suýt Mất Đầu thốt lên đầy cay đắng:

- Ôi, tới rồi đây!

Dẫn đầu đoàn kỵ sĩ là một con ma cầm cái đầu viền râu quái nón của mình dưới nách...

Xuyên qua bức tường của hầm ngục, một tá ngựa ma phi ra, trên lưng mỗi con là một kỵ sĩ không đầu. Đám đông xúm lại vỗ tay như điên; Harry cũng vỗ tay theo, nhưng khi liếc thấy vẻ mặt của Nick Suýt Mất Đầu, nó liền ngừng vỗ.

Ngựa phi vào giữa sàn nhảy, đứng lại, lùi ra sau, phóng tới trước. Dẫn đầu đoàn kỵ sĩ là một con ma cầm cái đầu viền râu quai nón của mình dưới nách; nó thổi cái tù và từ vị trí đó.

Con ma nhảy xuống ngựa, nâng cái đầu của mình lên cao để dòm qua đám đông (mọi người cười to), rồi sải bước tới bên Nick Suýt Mất Đầu, nhét cái đầu trở vô cổ. Nó rống lên:

- Nick! Khỏe không? Đầu vẫn còn treo toong ten đó hả?

Con ma cười ha hả hết sức nhiệt tình và vỗ đồm độp lên vai Nick Suýt Mất Đầu.

Nick Suýt Mất Đầu đáp khô khan:

- Chào mừng anh đến dự. Anh Patrick.

- Có người sống nữa hả?

Patrick nhận ra sự có mặt của Harry, Ron, và Hermione, giả bộ giật mình nhảy lùi lại một cái, khiến cho cái đầu của ông lại rớt xuống đất (đám đông rú lên cười). Nick Suýt Mất Đầu nói giọng âm trầm:

- Thú vị lắm.

Cái đầu của Patrick nói vọng lên từ dưới đất:

- Đừng bận tâm đến Nick! Hắn còn buồn bực về cái vụ bọn này không cho hắn vô hội săn bắn! Nhưng mà tôi định nói... Ngó thằng cha kia kìa!

Harry vội nói, khi bắt gặp cái nhìn đầy ý nghĩa của Nick Suýt Mất Đầu:

- Cháu thấy... bác Nick rất ơ... rất dễ sợ... ơ...

Cái đầu Patrick thét:

- Hả? Hắn biểu mi nói vậy phải không?

Nick Suýt Mất Đầu bèn lấy giọng nói to:

- Xin lưu ý quý vị, xin chú ý cho, tôi sắp đọc một bài diễn văn...

Ông đi nhanh về phía cái bục diễn giả, trèo lên đứng trong một vùng ánh sáng xanh lơ lạnh lẽo.

- Thưa quý tướng công, quý bà, quý ông quá cố vô cùng thương tiếc, đây thật là một nỗi đau buồn lớn lao...

Nhưng chẳng ai thèm nghe nữa. Ngài Patrick và những kỵ sĩ không đầu khác đã bắt đầu trò chơi hốc-ki đầu (dùng gậy đánh cái đầu, như trái banh, băng xa rồi chụp cái đu lại), khiến mọi người đều quay qua xem. Nick Suýt Mất Đầu cố gắng thu hút lại sự chú ý của khán giả một cách vô vọng. Cuối cùng ông bỏ cuộc khi cái đầu của Patrick bay xệt qua mặt ông và đám đông rộ lên hoan hô rần rần.

Lúc này Harry cảm thấy lạnh quá rồi, không kể tới chuyện đói meo đói mốc.

Ron thì thào:

- Mình chịu hết nổi trò này rồi.

Rằng nó đánh bò cạp, trong khi nhạc công đã trở lại vị trí của họ và tiếp tục hòa tấu cho đám đông tiếp tục kéo ra sàn nhảy.

Harry đồng ý:

- Mình về thôi.

Chúng đi về phía cửa, gạt đầu và tươi cười với bất cứ ai ngó chúng, rồi nhanh chóng chuồn ra, chạy ngược lên cái hành lang thấp toàn đèn cầy đen.

Ron dẫn đầu cả bọn hướng về cầu thang dẫn lên Sân đường với niềm hy vọng tràn trề:

- Chắc chưa ăn hết món tráng miệng đâu.

Chính lúc đó Harry nghe:

- ... xé... xác... băm băm... giết!

Đúng là cái giọng y như giọng nói lạnh lùng, khát máu, mà hôm trước nó từng nghe trong văn phòng thầy Lockhart.

Nó đứng chững lại, áp tai vô tường đá, hết sức lắng nghe, rồi nhìn quanh, liếc lên ngó xuống hành lang lơ mờ ánh nến.

- Harry, bồ đang...

- Nín dùm một chút... lại chính cái giọng nói đó...

- ... đóóii quá rồi... lâu lắm rồi

- Nghe này!

Harry khấn khoản, nhưng Ron và Hermione cứ ngẩn người ra mà nhìn nó.

- ... giết... đã đến lúc phải giết

Giọng nói nhỏ dần. Harry chắc là kẻ đó đã bỏ đi – đi lên. Một cảm xúc lẫn lộn giữa kinh sợ và hồi hộp bám chặt lấy nó khi nó ngược nhìn lên cái trần tối đen: làm sao kẻ đó di chuyển lên trên được? Phải chăng hẳn là ma nên trần nhà bằng đá cũng không thành vấn đề?

Nó chợt hét:

- Đi lối này!

Rồi nó bắt đầu chạy, chạy lên cầu thang, chạy vào Sân đường. Ở đó thì dừng hòng nghe ngóng được cái gì nữa, bởi vì tiếng đấu láo ồn ào vọng ra từ bữa tiệc đêm Hội Ma trong Đại Sân đường át hết mọi thứ tiếng khác. Harry chạy một mạch lên cầu thang cẩm thạch đến tầng lầu một. Ron và Hermione bám theo nó sát gót.

- Harry! Tội mình...

- Suyt...

Harry đóng tai nghe ngóng. Xa xa, vọng từ tầng lầu phía trên nữa, tiếng nói nhỏ dần , nhưng Harry vẫn còn nghe được:

- ... ta ngửi được mùi máu... ta NGƯỠI THẤY MÁU!

Bao tử Harry quặn lại. Nó hét:

- Hắn sắp giết ai đó!

Không đếm xỉa gì đến vẻ mặt ngạc nhiên của Ron và Hermione, Harry chạy như bay lên ba bậc cầu thang một, cố gắng lắng nghe tiếng gì đó ngoài tiếng bước chân của mình vang lên huỳnh huỳnh.

Harry sầm sầm chạy đi lòng sục khắp tầng lầu hai, Ron và Hermione chạy đằng sau nó, thở hồng hộc. Cho đến khi chúng chạy tới khúc quanh dẫn đến hành lang cuối cùng, vắng vẻ.

Ron quệt mồ hôi trán trên mặt, hỏi:

- Harry, tất cả những chuyện này là sao? Mình không hề nghe thấy cái gì cả...

Nhưng Hermione bỗng há hốc miệng, chỉ tay xuống hành lang:

- Nhìn kia!

Trên bức tường trước mặt chúng có cái gì đó sáng ngời lên. Ba đứa từ từ tiến đến gần, mắt cố nhìn xuyên qua bóng tối. Giữa hai khung cửa sổ, hàng chữ cao cỡ ba tấc được vẽ lem nhem trên tường, nét chữ lung linh trong ánh sáng chập chờn của những ngọn đuốc.

Phòng Chứa Bí Mật Đã Được Mở Ra. Kẻ Thù Của Người Kế Vị Hãy Liệu Hồn.

- Còn cái gì kia – cái treo lủng lẳng bên dưới?

Ron hỏi bằng giọng run run.

Khi chúng nhích từng bước tới gần, Harry suýt trượt ngã – trên sàn có một vũng nước lớn. Ron và Hermione chụp lấy Harry giữ nó đứng vững, rồi cả ba đứa nhích dần đến gần cái thông điệp trên tường, mắt dán chặt vào cái hình thù tối thui bên dưới dòng chữ đó. Cả ba lập tức nhận ra vật đó là gì, và nhảy bật ra sau, dẫm vô vũng nước bắn tung tóe.

Bà Noris, con mèo của thầy giám thị Filch, bị treo đuôi trên cán đuốc. Mình thấy nó cứng đờ, mắt mở to, ngó trừng trừng. Ba đứa trả bất động trong giây lát. Lát sau Ron nói:

- Tội mình nên ra khỏi chỗ này ngay thôi!

Harry lúng túng:

- Sao chúng ta không thử xem có giúp được gì cho nó chăng?

Tiếng nói cười rộ ràng chợt lắng xuống khi những người đi đầu nhìn thấy hình ảnh con mèo bị treo ngược.

Ron ngao ngán:

- Tin mình đi. Mình không muốn bị bắt gặp tại trận đâu.

Nhưng quá muộn rồi. Có tiếng ầm ầm nổi lên phía Đại Sảnh đường, nghe như tiếng sấm vọng từ xa xa. Ấy là bữa tiệc vừa kết thúc, và từ cả hai đầu của cái hành lang mà chúng đang đứng vang lên rầm rập tiếng hàng trăm bước chân đang lên cầu thang, cùng tiếng nói cười ồn ào hào hứng của bọn trẻ đã no nê. Chỉ một lát sau, từ cả hai đầu hành lang ủa tới vô số học sinh. Tiếng nói cười rộn ràng chợt lắng xuống khi những người đi đầu nhìn thấy hình ảnh con mèo bị treo ngược. Đám đông học trò dồn tới nhóng lên trước để nhìn kỹ cảnh tượng ghê rợn ấy, trong khi Harry, Ron và Hermione đứng tách biệt giữa hành lang.

Sự im lặng chợt bị một giọng nói vang lên phá vỡ:

- Kẻ thù của Người kế vị, hãy liệu hồn! Kẻ tiếp theo là mi đấy, quân Máu Bùn!

Chính là giọng của Draco Malfoy. Nó đã chen lên phía trước đám đông, đôi mắt vốn lạnh lùng bây giờ láo liên, gương mặt mọi khi tái nhợt nay đỏ hồng lên. Nó nhe răng cười trước cảnh tượng con mèo cứng đờ bị treo ngược.